

ΓΡΑΦΕΙΑ: 6 ΟΛΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 6.

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ

10

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

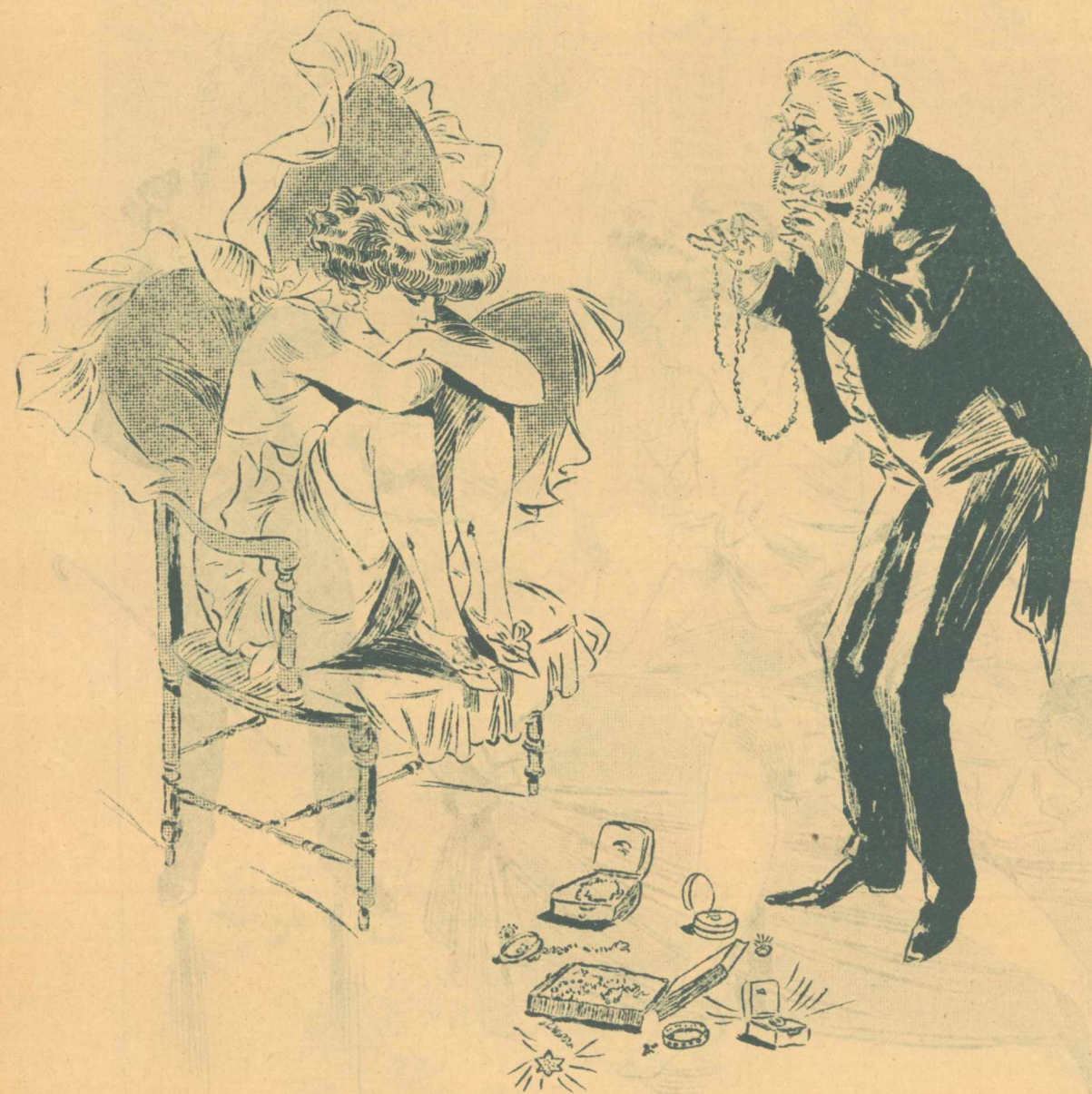
1.—Μέσα σ' αυτά τὰ φοβερά του Αύγουστου τὰ καύματα, που κάθε μυαλό νερούλιζι και χάνεται, ή Φώφη, χερτάσμενη από ζώην και απολαύσεις άνιά και πλήττει. Μιά γκρίνια φοβερή την έχει καταλάβει. Τίποτε, τίποτε, μα απόλύτως τίποτε, δέν της άρέσει.

Τό «Φλέρι» την παρελθούσα Κυριακή δέν εξέδόθη, ως έκ της παρουσιασθείσης δυσκολίας περί την εκτέλεση των σημερινών έξόχων καλλιτεχνημάτων, άτινα απέστειλεν ήμιν έκ Παρισίων ο διάσημος καλλιτέχνης κ. Ρρέζελαν. Έπί τα κατά συνέχειαν ημέρας εργάζοντο οί ζωγράφοι μας, υπό τας οδηγίας του γενικού σχεδιαστού του «Φλέρι» κ. Θ. Αγγέλου.

Οί αναμένοντες άπαντήσεις εις την «Αλληλογραφίαν» και δημοσιεύσεις εις τό «Πεταχτό» φίλοι του «Φλέρι», καθόλου να μή λυπηθούν. Τό «Φλέρι» ήρξάτο πλέον δια της Έβδομάδος εκδιδόμενον, και επομένως έσα εΐλλον εαυδ' α ί ω ς θα δημοσιεύονται.

Τό προσεχές φύλλον την ερχομένην Τετάρτην, 11 Αύγουστου.

Προστιθέη κατ' εξαίρεσιν εις τό φύλλον τούτο, τό μέλαν χρώμα, ελαφρώς ανοικτόν, ως καταλληλότερον να αποδόσθι με περισσότεραν ζωήν τας γραμμάς των σημερινών καλλιτεχνημάτων.

2.—Ο κύριος Νικολάκης, γεροντοπαλλήκαρο, αλλά καλός παραλής, της έκαμνε πάντοτε δια της τὰ γούστα. Έκείνην την ήμέραν της έρριψε μπροστά της ένα φωτοβόλον καταρράκτην από διαμάντια, βραχιόλια και δακτυλίδια με ρουβίνια και μαργαρίτας.

Με μάτι πονηρό και αδιάφορο και με χείλη διατελλόμενα από αποστροφήν, ή Φώφη, έστρεψε με περιφρόνησιν τό κεφάλι. Ούψ!...

3. — Καλοστολισμένος, φριζαρισμένος και βερνικωμένος ο κύριος Λελές, ένας από τους καλλιτέρους της φίλου, της προσέφερε μίαν τεραστίαν άνθοδέσμη. Μόλις τον είδε η Φώφη, άγριεμένη δέν τον άφηκε νά πλησιάση.

— Χρυσό μου, έτόλμησε ν' άρθρώση ο Λελές.

— Φύγε λοιπόν, έλεινέ! έκραύγασε, και με λύσαν του έξεσφενδόνισε στά μούτρα τó γοβάκι της.

Τίποτε, τίποτε, μά απολύτως τίποτε δέν ήρεσε εις την Φώφην. Όλα τά είχεν απολαύσει, γιατί όλα σαχλά και άνοστα της έφαίνοντο. Άνία και πληξίς πάντοτε.

4. — Απήλαυσε τά πάντα και τά πάντα περιεφρόνησε Χορτασμένη πλέον από τους μυρωμένους και παραλήδες έραστάς και με πεταγμένα μπροστά στά πόδια της τά διαμάντια και τους μαργαρίτας, ήθέλησε έξ δλοκλήρου τά πάντα νά δοκιμάση. Έρρίφθη λοιπόν με άνοιχτάς τās άγκάλας εις άκολάστους και βρωμερούς έρώτας ένός ούραγκουτάγκου, μιās κοκάττας (χρυσό), ένός μαύρου ύπηρέτου, ένός αλήτου. . . Και με τον Μιψ άκόμη, τó ωραίο μαλλιαρό σκυλλάκι της. . . Τίποτε όμως, τίποτε. Όλα ξυνά, όλα άνοστα. . . Η Φώφη αιωνίως ήνία και έπληττε. . .

5.—Μιά μέρα επί τέλους ή πόρτα ήνοιξε. Με βήμα γάτας γελαστής και άφώνου, ο Χάρος, ντυμένος με χίλια μπι-
 χλιμπιδία, έμπήκε στο μπουντουάρ της Φώφης. Άφου υπεκλήθη μπροστά της και της έκαμε μιαν ώραίαν και χαριτω-
 μένην ρεβεράνς, άμέσως έφύσησε και έσδυσε τά δύο ώραία ματάκια της Φώφης, που τόσην ώραν τόν εκύτταζαν τρο-
 μαγμένα. Και ή Φώφη απέμεινε ψυχρά και άπνους.

6.—Κάτασπρη και λεπτοκαμωμένη έπως ήτο, κοιμάται τώρα ή ώραία και γλυκεία Φώφη τόν τελευταίον της
 ύπνον, καταστόλιτος από τριαντάφυλλα. . . Και όμως περίεργον! Αυτό τόν δν τόν άκαρδο, που ποτέ δέν επόνεσε κανέ-
 να, που ποτέ δέν ήσθάνθη έρωτα διά κανένα, ειμή μόνον διά τόν πορτοφόλι και τήν σάρκα, ναί μάλιστα αυτό τόν δν
 είχε ψυχήν. Βέβαια, διότι νά τώρα κάτω από τά φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα, γλυκό και εϋώδες άρωμα αναβαίνει, και
 από τόν ανοιγμένο παράθυρο ώραίες και χρυσές πεταλούδες πετούν, έλαφρές, έλαφρές. Είνε της Φώφης ή ψυχή.....

7. - Είς τούς λειμῶνας τῶν Οὐρανίων Κήπων τριγυρίζει μία ψυχὴ, ποῦ φαίνεται ὡς νάχη χαμένα τὰ νερά της. Αἰφνῆ; ἓνα φύσημα πτερόγων διανοίγει τὰ λευκὰ καὶ εὐώδη λείρια καὶ ἀρτίνει νὰ φαίνεται ἓνα κομμάτι ἀστερόεντος καὶ καταφώτου οὐρανοῦ, εἶνε ἓνας ἄγγελος, ὅστις ἐσταμάτησε τὸ πέταγμα του.

- Ὁ καλὸς Θεὸς σὲ περιμένει, Φώφη, εἶπε. Πρέπει νὰ ὑπάγῃς νὰ κριθῆς, νὰ τοῦ εἰπῆς τί ἔκαμες εἰς τὴν ζωὴν σου. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἐκίνησε περιλύπως τὴν ἀερῶδη καὶ διαφανῆ κεφαλὴν της.

- Ἄγγελέ μου, τοῦ εἶπε μὲ ἄρρατον γλυκύτητα. Εἶμαι πολὺ ἀσχημὴ ἔτσι. Δὲν θὰ παρουσιασθῶ ποτὲ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν ἐνδυσθῶ τὸ θαυμάσιον ἔνδυμα τῆς σαρκός, ποῦ μοῦ εἶχε δώσει. Γλυκὸ μου ἀγγελοῦδι, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μοῦ τὸ βρῆς; Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μοῦ τὸ δώτῃς; Ἔλα καλὸ μου ἀγγελοῦδι, πήγαινε. Ἔλα, πήγαινε καὶ ἄρρησέ με νὰ φιλήσω τὰ κάτασπρον πτερά σου...

8. - Ἐρρυγανθὸς ἄγγελος. Ἡ Φώφη σκυμμένη, μὲ ἀγωνίαν περατῆρει εἰς τοὺς οὐρανίους θόλους τοῦ Ἀπεῖρου, ὅτι ἓνα πρῶγμα λευκὸ ἀνέοχεται καὶ σιγὰ σιγὰ μεγαλώνει. Ἐνα τίναγμα τῶν νεφῶν, καὶ ἰδοὺ αὐτὸ...φαίνεται... Τί νὰ ἦνε ἀράγε; Ἐκίμια μπομπονιέρα; Ὁχι. Εἶνε τὸ φέρετρον τῆς Φώφης. Τὸ ρόδινον σῶμά της, μαλακὰ ἀναπαύεται ἔπάνω στὸ ἀρ' λαζωτὸ ντύσιμον τοῦ φερέτρου, ὡς ἓνα σπάνιον καὶ ἀτίμητον κόσμημα. Ἡ Ψυχὴ ἐνόησε τὰς χεῖρας καὶ κύπτουσα ἂν ὠθεν τοῦ φερέτρου φωνάζει:

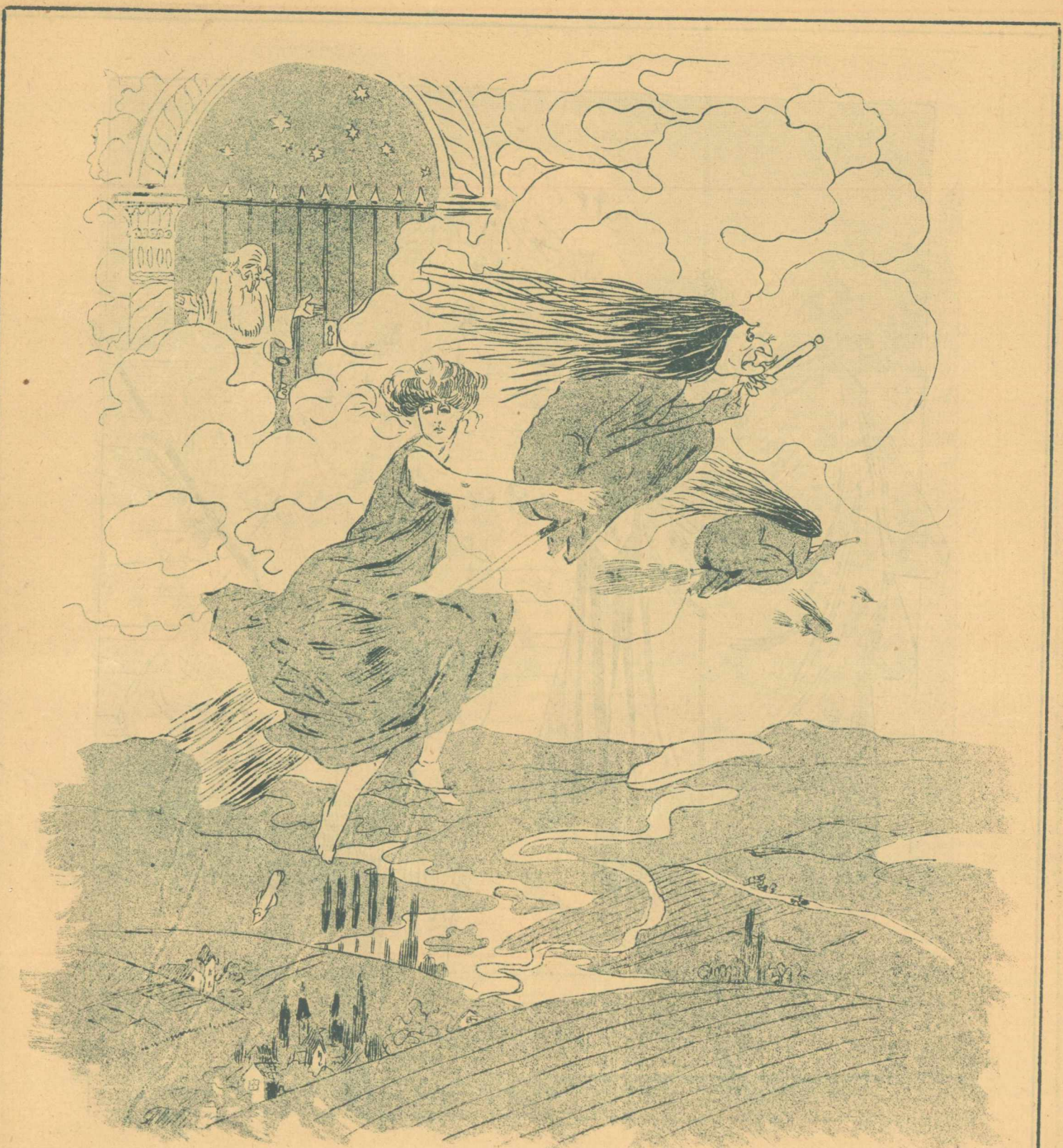
- Ἐλάτε ὦ ῥαῖοι ἐκὶ γαλακτώδεις μαστῆί μου, χεῖλη κοράλλινα, γλυκὰ καὶ ὠραία ματάκια μου καὶ ἀφρόπλαστά μου μπράτσα. Ἐλάτε ἵσως δυνηθῶμεν νὰ σπληνεύσωμεν τὸν καλὸν Θεόν.

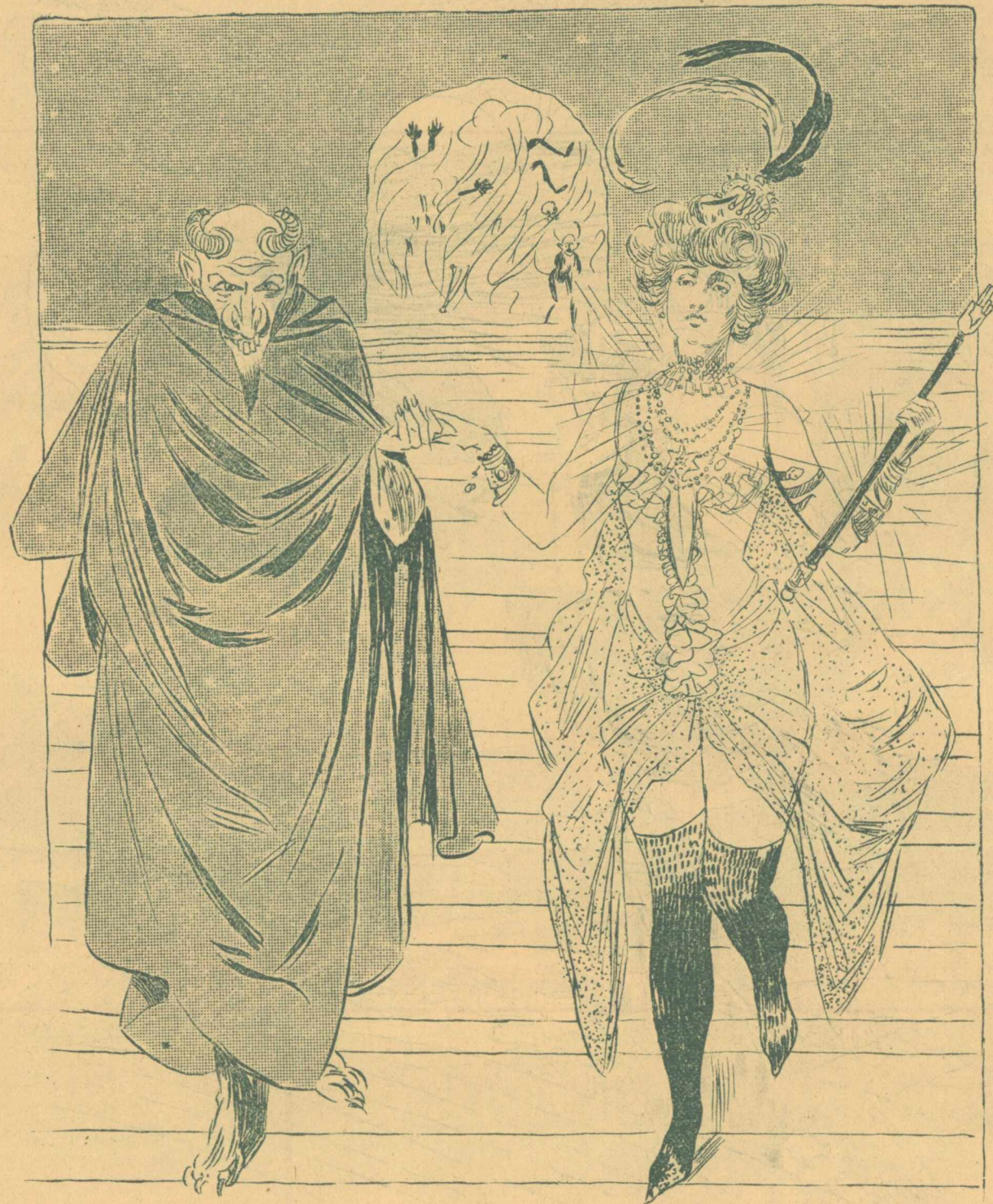
+ΣΥΓΓΡΟΣ του ΚΑΛΟΥ και του ΚΑΚΟΥ.+

9.—Ο Μέγας Σαβδαώθ, καθισμένος στον Θρόνον του περιστοιχίζεται από τὰ ὡραία Χερσίδιμ τοῦ πετοῦν δλόγουρά του. Τὰ Σερκρέιμ ἀδικοῦν φάλλουν γλυκεῖς ὕμνους καὶ φῶς μέγα, φῶς ἀνέκφραστον τριγύρι διαχέεται. Ἄλλὰ νὰ τώρα δὲν σιωποῦν, διότι ἡ Φώφη ἐμφανίζεται, συνεσταλμένη με ὕψος τελείας κλογορησίας. Νέγη καὶ ὕπτον ἀμέσως τὸν Χρυσὸν Θρόνον τοῦ Σαβδαώθ, καὶ εἰς ἓνα του νεῦμ ἡ Φώφη ἀνεβαίνει εἰς τὸν μέγαν καὶ τρομερὸν ἄγγον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ἔχει δανεισθῆ ἀπὸ ἓνα ἅγιον τὸ στεφάνι του, μὰ γυναῖκα αἰωνία πάντοτε, ἔχει δὲ ἐπάνω μὲ μιά ὡραία κορδέλα δυὸ ὄμορφ στυλιὰ πτερά, κλεμμένα ἀπὸ τῆς φτεροῦγας ἑνὸς ἀγγέλου. Ὁ Ἔρω, αὐτὸ τὸ παμπόνηρο ἀγγελοῦδι, τρέχει γρήγορα καὶ κατακλιμάνει τὴν ἔδραν τῆς υπερκρίσεως καὶ ἀρχίζει ἀμέσως μιά παθητικωτάτην ἀγόρευσιν πρὸς τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῆς Φώφης. Ἄλλὰ τόσο μεγάλη εἶνε ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ ποσοῦ τῶν ἁμαρμάτων καὶ τοῦ ελαφροῦ σώματος τῆς Φώφης, ὥστε ὁ Μέγας Σαβδαώθ ἔσκασε τὰ γέλοιον, χωμένος οὕτως ἀκάσπρ. μὲ γάλα γένεια του, καὶ εἶπε :

— Εἶνε ἀλήθεια, δὲν πταίεις ἐσύ. Ἐγὼ σοῦ ἔδωκα αὐτὸ τὸ σῶμα, ποῦ ὑπῆρξε τὸ σκάνδαλον καὶ ἡ αἰτία τῶν τόσο ἁμαρτιῶν σου. Θὰ ἦτο ἀδικον νὰ σὲ ἁμαρῆτω. Ἄλλὰ ἐδῶ, σουρεκλεμέ, θὰ ξεμυαλίσης δλους μου τοὺς ἁγίους, καὶ θὰ μοῦ ἀλλάξης τὸν δρόμον δλοσμου τῶν ἀστέρων καὶ τῶν κομητῶν. Ἴσω, ἴσω κάμης νὰ μοῦ χαλάσω καὶ οἱ κεραυνοί μου. Γιατὸ φεύγα, ἀντε νὰ χαθῶς, σουρουκλεμέ. Δίνε του... Δρόμο!...

10.—Εὐθὺς ὡς ἐκέλευσεν ἔτσι ὁ Σαβδαώθ, νέφη ἐκάλυψαν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν χρυσὸν καὶ ἀστραπηδόλον Θρόνον του, ἐνθὸς ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐπῆρε ἀμέσως τὴν Φώφην ἀπὸ τὸ χέρι καὶ συγκεκινημένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ὡραίαν ψυχὴν — ἦτο δὲ καὶ ἡ πρώτη ποῦ ἐβλεπεν ἐδῶ καὶ 1904 χρόνια—τὴν ἔφερε πρὸ τῶν Χρυσῶν Πυλῶν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἀφοῦ τῆς ἤνοιξε, τὴν ἀφήκεν νὰ πέση εἰς τοὺς αἰθέρας. Αὐτὸ δὲ ἤθελε καὶ ἡ Φώφη.. Διότι πράγματι, κανένα γούστο δὲν τῆς ἔκαμνε ὁ Παράδεισος με τῆς γλυκεῖς του μυρωδιῆς καὶ με τὴν μουσικὴν τῶν ὡραίων βάλς, ποῦ χορευοῦν ἐκεῖ πάνω εἰς τὰ οὐράνια δώματα σιγὰ καὶ ἡσυχα οἱ φαλακροὶ ἅγιοι με τὰ μακροῦ ἀν παππάδες γένεια τους. Μόλις ἐγλυκοχάραξε ἐκεῖνην τὴν ὥραν, ποῦ ἡ Φώφη ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν Πύλην τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἤρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ πέφτη κάτω. Κάτω ἔμους ἀπὸ τὰ νεκροταφεῖα τῆς γῆς, Μάγισσες περνοῦσαν καὶ ἔτρεχαν γρήγορα φοβισμένες εἰς τὴν Κόλασιν. Εἶχαν μείνη δλην τὴν νύκτα εἰς τὰ γῆνια νεκροταφεῖα, ἀλλὰ μὲν κατακλέπτουσαι τοὺς τάφους καὶ ἄλλαι ἀπομυζῶσαι τὸ κίτρινον αἷμα τῶν νεκρῶν. Ἡ Φώφη, χωρὶς νὰ χάση καιρὸν ἐκόλλησε στὴ σκοῦπα μιάς ἐξ αὐτῶν. Καὶ γιατί ἔχει; Τὴν γῆν, τὴν εἶχε βλασφημήσει καὶ ὕβρισει, τὸν Παράδεισον τὸν περιεφρόνει, γιατί νὰ μὴν ὑπάγη εἰς τὴν Κόλασιν; Καὶ ἔτσι κολλημένη στὴ σκοῦπα ἑνὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ τέρατα, ἐχάθη εἰς τὸ Ἄπειρον με τὴν συντροφιά τῆς, ποῦ διαρκῶς οὐρλιζε.

11.— Ἡ Αὐτοῦ Γαληνότης ὁ μέγας ἀρχηγός τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὁ Βεελζεβούλ, τὴν ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ἀφοῦ τῆς προσέφερε θαυμάσιον γεῦμα ἀπὸ νυχτερίδες ψηγῆς καὶ φείδια βραστά καὶ παστὰ κομμάτια κροκοδείλου μέσα σὲ κατράμι καὶ ξυνὸ κρασί, τὴν ὠδήγησε κατόπιν εἰς δλας τοῦ τὰς κτήσεις καὶ τὰ βασίλειά του. Κατὰ τὴν διάβασίν των, τῆς ἐδείκνυε δλους ἐκείνους, ποῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἐβλασφήμησαν, ἐψεύσθησαν, ἐφόνευσαν, ἐκλεψαν καὶ ἐμοίχευσαν. Καὶ ἦσαν ἀπὸ δαύτους!!...

Μετὰ πάροδον δμως ὀλίγων ὥρων καὶ αὐτὸς ὁ Βεελζεβούλ, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του κατατρωγωμένην ἀπὸ πυρῶ-
μένων καὶ ἀγριῶν ἔρωτα πρὸς τὴν φιλοξενουμένην του.

... Καὶ ἡ δεσποινὶς Φώφη, ἔγινε Κυρία Βεελζεβούλ.

12.— Φεῦ! Ἡ κυρία Βεελζεβούλ δὲν ὑπῆρξε πιστοτέρα τῆς δεσποινίδος Φώφης. Μιὰ μέρα ὁ Βεελζεβούλ αἰσθανόμενος τὰ κέρατά του νὰ κτυποῦν τὴν ὄροφν τῶν σπηλαίων του, ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ταῦτα εἶχον ἀπὸ τινος γείνη πολὺ ἀκανόνιστα καὶ ἀτελευτήτου μήκους. ἤρχισε νὰ προσέχη τὴν κυρίαν Βεελζεβούλ καὶ αὐτὴν τὴν ἴδια βραδυὰ, τὴν ἀνεκάλυψε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀσχημοτέρου καὶ γελοιωδεστέρου τῶν δαιμόνων του.

13. — Τὰ μάτια τοῦ Βασιλεβοῦλ ἤστραψαν, καὶ ἀμέσως τὰ καζάνια τῆς κολάσεως ἤρχισαν νὰ βράζουν καὶ νὰ κινίζου με κρότον ἀληθινὰ δαιμόνιον.

— Σκρόφα! Φρρρρμμ... Φεδγα! Καὶ μετὰ τὸ ἀγριο χέρι τοῦ καὶ μετὰ τοὺς ἀγριωτέρους δυνάεις τοῦ, τῆς ἔδαιξε τὴν μεγάλην Πύλην τῆς κολάσεως, ἐκεῖνην ἀκριβῶς διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆρχοντο εἰς τὰ Βασιλεία του κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν γῆν οἱ κολασμένοι.

— Ἐδῶ, ἔβέ, σὲ γράφω, τοῦ εἶπε ἀφελέστατα ἡ Φώφη, καὶ σηκώσασα τὸ φόρεμά της, τοῦ ἔδαιξε κατὶ ποῦ δὲν λέγεται..... Οἱ κολασμένοι μέσα ἀπὸ τοὺς φούρνους τοὺς βλέποντες αὐτὸ τὸ λουκοῦμι νὰ φεύγῃ, ἤρχισαν ἀγρίως νὰ εὐρλιάζου. Ἡ νυχτερίδες τριγύρω ἀγρίως πετοῦσαν, καὶ μετὰ τὰ μαύρα φτερά τοὺς χτυποῦσαν τοὺς μαυρισμένους τοίχους τῆς μεγάλης Πύλης τῆς Κολάσεως. Ἡ Φώφη, ἀπαθὴς καὶ σχεδὸν μειδιῶσα ἀνέμενε τὸν Παρθμεῖα, ὅστις, νὰ τῶρα ἤρχετο μετὰ τὴν βάρκα τοῦ νὰ τὴν παραλάβῃ. Θὰ τὴν περνοῦσε τὸν Μέλανα Ποταμὸν καὶ ἀμέσως ἡ Φώφη θὰ ἦτο εἰς τὴν γῆν. Ἀντικρὸ τὰ βουνὰ τῆς γῆς ἐφαίνοντο μόλις φωτισόμενα, καὶ μυρμηκικὰ θνητῶν κατέβαινε τῶρα γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν γυναίκα ποῦ ἐνόησε Θεοῦ καὶ Δαίμονος.

14. — Ἔτσι λοιπὸν διωγμένη ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν διωγμένη ἀπὸ τὴν Κόλασιν, ἡ Φώφη, ἐπανῆλθε εἰς τὴν Γῆν. Βασίλισσα πάντοτε τῆς Νεότητος καὶ τοῦ Κάλλους, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς διηθησμένων ἀπὸ ἡβονάς, ἐπιθυμίας καὶ βόδα. Καὶ προχωρεῖ, αἰωνίως προχωρεῖ..... Πίσω της, εἰς τὸ ἀρωματισμένον φρού-φρού τῆς ἐσθῆτος της, οἱ λαοὶ ἐξ αἰτίας τῆς κλαίου, οὐδύρονται, παλαίου, φονεύονται..... Εἰς ἓν λεπτὸν δημιουργεῖ μυρίους πολέμους, καὶ εἰς μίαν ὥραν μυρίας καταστροφάς. Καὶ προχωρεῖ, αἰωνίως προχωρεῖ μετρώσα θριάμβους καὶ θύματα.

Τὸ ἐλάχιστον κίνημά της, τὸ παραμικρὸν βλέμμα της καθιστᾷ καὶ σύρει ὀπισθὲν τῆς ὑποδούλους. Καὶ γοητεύει, γοητεύει..... Ἐδῶ τείνει τὰ χεῖλη εἰς πυρῶν φιλημα, ἐκεῖ ὀρκίζεται, ἐδῶ πάλιν τὰ ὀλόγλυκα γλαρά τῆς μάτια γυρίζουν τὸ μυαλὸ καὶ ξετρελλαινούν.....

Προχωρεῖ, προχωρεῖ μετὰ τὸ ὡς πτηνοῦ πεταχτὸ βάδισμά της, ἐξακολουθοῦσα τὰς ἰδίας ἀπάτας, τὰ ἴδια ψεῦδη.... Καὶ προχωρεῖ βασίλισσα πάντοτε μετὰ τὸ σκηπτρον ἀνὰ χεῖρας, τελεία τοῦ Ἔρωτος βασίλισσα.

....Μὰ ἔννοια σου κυρία Φώφη!... Ὅστε ὁ Θεὸς οὔτε ὁ Διάβολος σὲ ἐτιμώρησαν....

Ναί, μὰ γιὰ τὸ Ἰσα-Ἰσα ἡ Ζωὴ θὰ ἀναλάβῃ αὐτὴν τὴν φροντίδα.

Καὶ θὰ σὲ διορθώσῃ.... ἔννοια σου.

Ὁὰ γεράσῃς! ?..

PREZELAN—
—ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΤΟ „ΦΛΕΡΤ“

ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΔΙΣ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΚΑΤΑ ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΠΑΙΤΗΣΙΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΩΝ — ΠΑΝΤΟΤΕ ΧΡΩΜΟΛΙΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΠΙ ΕΞΑΙΣΙΟΥ CLACÉ ΧΑΡΤΟΥ

Καὶ με θυμικίας εἰκόνας ὡς πάντοτε

Εὐμορφιά — Καλλιτεχνία — Ἐπικαιρότης — Ἐξοχότης
Συντακτῶν καὶ Ζωγράφων.

ΤΟ „ΦΛΕΡΤ“ εἶνε τὸ μοναδικὸν πλέον ἰλλουστρασιῶν φύλλον καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ καὶ τὸ πολυτελέστερον καὶ εὐθηνότερον καὶ αὐτῶντῶν Ἑλληνικῶν.

ΤΟ „ΦΛΕΡΤ“, ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Σύμβολον
Ω
Καταστήματος

ΤΑ ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΑ
Σιγάρα εἶναι μόνον τοῦ
σημείου „ΩΜΕΓΑ“,
ΤΟΥ ΡΟΔΙΝΟΥ ΚΑΙ ΓΚΙΟΡΑ

Τὸ Εἰσικὸν τὸ Εἰδικὸν
Ὁδὸς Σταδίου τὸ Εἰδικὸν
Καὶ νὰ ἴδῃς τί ἔχει φέρε
εἶν' τὸ μόνον ποῦχει πρᾶγμα
ποῦ σὰς ἔλκει ἐν τῷ ἄμα
καὶ σὰς βάζει καὶ σὶ τὸ χέρι.
Τι μπασιούνα! Τι Καπέλλα
Τι Γραβάταις ἔλαις τρέλλα
Τι Κουμπιὰ ποῦ νὰ τὰ χάσης
Καὶ παναμάδες τῆς θαλάσσης
Καὶ δεσπότης δὲν ἀντέχει
Σ' ὅ,τι ἔφερε καὶ ἔχει,